

De kleine gids

*voor de missionaire
campagne 2026-2027*

Suara / P 508033
Driemaandelijks tijdschrift
jaargang 26 nummer 104
juni-juli-augustus 2026

Afgiftkantoor:
Leuven Masspost

missio
geloven • leven • delen

Ten geleide

Een barmhartige, missionaire en synodale Kerk. Dat is de richting die de Katholieke Kerk onder leiding van paus Leo verder wil volgen. Ook in het komende werkjaar gaan we op die ingeslagen weg verder. Het wordt een bijzondere missiemaand waarin we wereldwijd voor de 100ste keer Wereldmissiezondag vieren. De dag van solidariteit en gebed voor de Kerk.

Deze brochure wil een kleine gids zijn die uitnodigt om af en toe even verder te kijken dan ons dagelijkse leven, dan de eigen pastorale praktijk. Wij allen zijn samen onderweg (synodaal) met mensen van over heel de wereld. Zij zijn net als wij gezonden (missionair) om het Evangelie te verkondigen en te beleven.

Het doet goed om oog te hebben voor onze 'verre familie', om voor elkaar te bidden en om heel concreet hulp te bieden waar die het meest nodig is. Deze universele verbondenheid inspireert en motiveert.

In overeenstemming met het wereldwijde netwerk van de Pauselijke Missiewerken nodigt Missio België u uit om op enkele momenten van het jaar aandacht te hebben voor de universele zending van de Kerk:

- in de missiemaand (oktober)
- rond het hoogfeest van de Openbaring des Heren
- in de paas- en pinkstertijd

Deze brochure geeft toelichting, suggesties en verwijzingen naar kant-en-klaar materiaal voor

- de missiemaand
- het Sterzingen: om bv. te doen met de kinderen van de catechese, de klas of de jeugdbeweging
- Afrikadag: de voorgeschreven omhaling op het hoogfeest van de Openbaring des Heren

Op de volgende pagina's stelt onze directeur Théogène Havugimana het jaarthema voor. Vervolgens nodigen wij u uit om Senegal, het land in de kijker, beter te leren kennen en hun noden te ontdekken. We gaan verbonden met hen en met de Wereldkerk samen op missie, één in Christus die daarbij onze belangrijkste gids is.

Inhoud

JAARTHEMA

- 2** 100 jaar Wereldmissiezondag: een nieuwe impuls voor vandaag en morgen
- 3** Passages uit de boodschap van paus Leo XIV voor Wereldmissiezondag 2026
- 6** 100ste Wereldmissiezondag: Een jubileum dat de toekomst opent

LAND IN DE KIJKER

- 9** Senegal in 10 punten
- 10** De Kerk in Senegal
- 12** Project: Steun de vorming van catechisten in Senegal
- 14** Project: De heropbouw van een tehuis voor kwetsbare meisjes in Nema
- 16** Project: Steun de vorming van seminaristen in het Interdiocesaan Grootseminarie

MISSIEMAAND

- 19** Het verhaal bij de affiche

STERZINGEN

- 22** Sterzingen verbindt

AFRIKADAG

- 26** Onderwijs in Burundi staat voor grote uitdagingen

28 BESTELLEN

100 jaar Wereldmissiezondag: een nieuwe impuls voor vandaag en morgen

Op zondag 18 oktober 2026 viert de katholieke Kerk de 100e Wereldmissiezondag, ook wel 'Missiezondag' genoemd. Deze dag, ingesteld door paus Pius XI in oktober 1926, herinnert ons eraan dat de verkondiging van het Evangelie een gedeelde verantwoordelijkheid is.

Al een eeuw lang brengt deze dag elk jaar een eenvoudige maar veeleisende waarheid aan het licht: de missie behoort niet toe aan een handvol specialisten ergens ver weg. Het is een opdracht voor elke gedoopte. Het begint waar we wonen en spoort ons aan om verder te kijken dan onze grenzen en gewoontes, voorbij onszelf.

Voor dit honderdjarig jubileum schenkt paus Leo XIV ons een thema dat klinkt als een echt programma: 'Eén in Christus, samen op missie'. Alles begint daar. Missie ontstaat niet uit een strategie, wordt niet georganiseerd. Het komt voort uit een ontmoeting: deze met de levende Christus, die ons

oproept, samenbrengt en eropuit stuurt. Wanneer de Kerk met Christus verenigd is, wordt haar getuigenis geloofwaardig. Wanneer gelovigen samen eropuit trekken, vindt het Evangelie steeds nieuwe wegen om harten te raken.

De missie, hier en daar

Ook vandaag de dag wordt de missie elke dag weer geschreven op vaak onzichtbare plaatsen: in afgelegen dorpen waar missionarissen de Blijde Boodschap verkondigen, op scholen waar de generaties

Passages uit de boodschap van paus Leo XIV voor Wereldmissiezondag 2026

van morgen worden opgeleid, in gezondheidscentra waar de meest kwetsbaren worden verzorgd, of in christelijke gemeenschappen die, soms met zeer weinig middelen, hun geloof beleven en delen. Dit geldt ook in Senegal, zoals u op de volgende pagina's zult ontdekken.

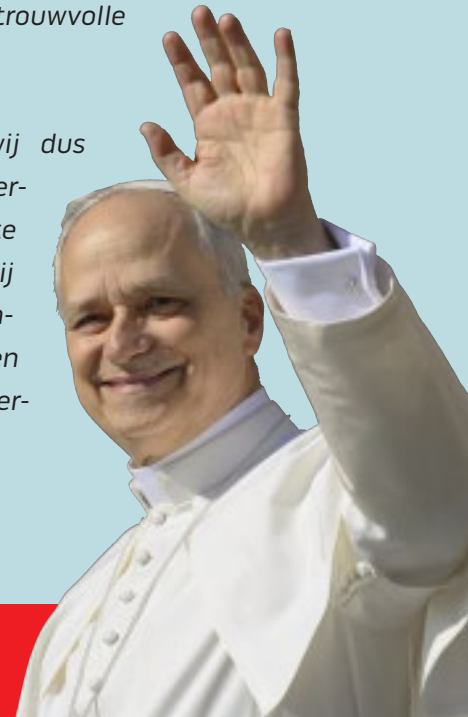
Maar de missie wordt niet alleen ver weg ervaren. Ze gebeurt ook hier, heel dichtbij: in onze steden en dorpen, in onze parochies en gemeenschappen. In gebedsgroepen en via solidariteitsacties getuigen vrouwen en mannen elke dag van het Evangelie door hun toewijding en hun aanwezigheid bij anderen. De missie begint waar we wonen.

Bij daden horen gezichten...

Talrijke vrouwen en mannen wijden hun leven aan de verkondiging van het Evangelie. Dit geldt voor missionarissen, hier en elders, voor pastorale coördinatoren, parochie-animatoren, catechisten en zovele andere mensen die zich inzetten in het hart van onze gemeen-

Voor Wereldmissiezondag 2026 heb ik gekozen voor het thema: Eén in Christus, samen op missie. We vieren hiermee het honderdjarige jubileum van deze door Pius XI ingestelde dag, die de Kerk zo na aan het hart ligt. In de geest van het Jubeljaar spoor ik de gehele Kerk aan om, bezield door de Heilige Geest, met vreugde en ijver de missionaire weg voort te zetten. Deze weg vraagt om harten die één zijn in Christus, om verzoende gemeenschappen en om de bereidheid van ons allen tot een edelmoedige en vertrouwvolle samenwerking.

Hoe inniger wij dus in Christus verenigd zijn, des te meer kunnen wij samen de zending volbrengen die Hij ons toevertrouwt.

Daarom betekent verenigd zijn in de zending: de spiritualiteit van gemeenschap en missionaire samenwerking koesteren en voeden. Door elke dag in deze houding te groeien, leren wij met de hulp van de goddelijke genade onze broeders en zusters steeds meer met de ogen van het geloof te zien. Zo leren wij om met vreugde het goede te herkennen dat de Geest in ieder mens opwekt, diversiteit als een rijkdom te verwelkomen, elkaars lasten te dragen en altijd te zoeken naar de eenheid die van boven komt.

Vervuld van bewondering voor onze missionarissen richt ik een bijzondere oproep tot de gehele Kerk: laten wij ons allen verenigen in de evangelisatieopdracht door het getuigenis van ons leven in Christus, door gebed en door onze bijdrage voor de missies.

Paus Leo XIV

*Lees de volledige boodschap op onze website.
missio.be/campagne-2026-2027/paus-leo-xiv*

schappen. Dag na dag stellen zij zich vol overgave in dienst van de missie van de Kerk. Zij zijn het gezicht van onze gezamenlijke missie.

Want de missie wordt nooit alleen beleefd: het is het werk van de hele Kerk, dat groeit in gemeenschap, gedragen door gebed, vertrouwen en solidariteit tussen gelovigen. Onze financiële bijdragen maken het mogelijk catechisten, priesters, religieuze mannen en vrouwen op te leiden, kinderen te onderwijzen, gebedsplaatsen te bouwen en projecten te ontwikkelen ten behoeve van de meest kwetsbaren. Onze wederzijdse gebeden scheppen een wereldwijde spirituele verbondenheid waar wij allen kracht uit putten.

Een welgemeende DANK U voor deze 100 jaar

Dank aan iedereen die al jaren met Missio onderweg is. Dank u voor uw trouw, uw vertrouwen en uw toewijding. Elk gebaar van solidariteit wordt een zaadje van hoop voor gemeenschappen die vaak op de proef worden gesteld. DANK U.

Wakker opnieuw ons missionaire vuur aan!

De wereld van vandaag kent grote crises: conflicten, armoede, eenzaamheid, ontsporing. Ondanks deze context heeft het Evangelie zijn kracht niet verloren. Het blijft een woord van hoop, broederschap en echt leven. Daarom is dit eeuwfeest ook een oproep om ons missionaire vuur opnieuw aan te wakkeren.

Honderd jaar na de eerste Wereldmissiezondag staat een zaak als een paal boven water: missie is niet louter een activiteit van de Kerk, het is haar eigen identiteit, het is het hart van haar zijn.

Ook vandaag de dag blijft Christus zijn leerlingen eropuit sturen, naar afgelegen plekken over de hele wereld, maar ook naar onze eigen dorpen en steden in België, naar de meest kwetsbaren en naar het hart van onze gemeenschappen. De missie ontvouwt zich en wordt elke dag opnieuw geschreven. Ieder van ons kan een levende bladzijde in dit verhaal zijn en er elke dag actief aan deelnemen.

Wanneer we samen op missie gaan, één in Christus, vindt het Evangelie altijd een weg naar de wereld, naar het leven.

*P. Théogène Havugimana
directeur van Missio België*

100ste Wereldmissiezondag: Een jubileum dat de toekomst opent

De honderdste verjaardag van Wereldmissiezondag (1926–2026) is veel meer dan alleen een jubileum. Het is een feest, een zegen, dat wil zeggen, een tijd van genade, herinnering en vernieuwing. Het nodigt ons uit om met dankbaarheid terug te kijken naar het bewandelde pad, om vandaag onze toewijding te vernieuwen en met hoop de deuren op de toekomst te openen.

Een jubileum dat een verleden oproept

In 1926 stelde paus Pius XI deze dag in om de missionaire impuls van de hele Kerk te ondersteunen. In de geest van de eerste roepingen klinkt een eenvoudige en krachtige uitnodiging: bidden, geven en zich verantwoordelijk voelen voor de verkondiging van het Evangelie over de hele wereld. De Kerk moedigde de gelovigen aan om te bidden voor de missies en tot vrijgevigheid, zodat het geloof tot het einde van de aarde kan worden verspreid.

Sindsdien zijn er ontelbare vruchten gerijpt dankzij dit initiatief van solidariteit van de universele Kerk! In elke uithoek van de wereld werden zoveel arme gemeenschappen ondersteund. Kerken werden gebouwd, seminaries en opleidingshuizen werden opgericht, waarbij talloze gelovigen werden opgeleid: bisschoppen, priesters, diakens, religieuze vrouwen en mannen, catechisten en toegewijde leken. Scholen zijn geopend, ziekenhuizen gebouwd, weeshuizen ondersteund.

Zo hebben christenen generatie na generatie elkaar gedragen. Dit discrete maar krachtige netwerk van geloof en naastenliefde heeft het missionaire gezicht van de Kerk gevormd. In het aangezicht van al deze vruchten past er slechts één woord uit het hart: dankuwel. Dit eeuwfeest is bij uitstek een moment van dankzegging.

© Missiepastoraal Bisdom Brugge

Een jubileum dat het heden bepaalt

Vieren betekent niet stoppen. De wereld is veranderd, en zo ook de contexten van de missie. Toch blijft één ding over: onze missie gaat verder.

Zoals paus Franciscus opmerkte, zijn grenzen niet langer alleen geografisch. Ze zijn ook cultureel, sociaal, existentieel, en zelfs digitaal. Het Evangelie wil de harten raken, harten die soms ver weg zijn, soms gekwetst, vaak op zoek naar warmte en zingeving.

Paus Leo XIV herinnert ons er met nadruk aan: 'de wereld heeft nog steeds missionarissen nodig'. En deze missie is niet voor enkelen voorbehouden. Het betreft

elke gedoopte. Het begint in het dagelijks leven: een gebaar van verbondenheid, een woord dat optilt, een trouwe aanwezigheid met de meest kwetsbare.

Wereldmissiezondag – ook gekend als 'Missiezondag' – blijft vandaag de dag een levend teken van de solidariteit van de universele Kerk. Het herinnert ons eraan dat we één lichaam vormen, waarbij ieder voor elkaar zorgt. Onze vrijgevigheid, hoe bescheiden ook, wordt elders in de wereld een zaadje van het Evangelie.

In België heeft deze missionaire dimensie op een concrete en trouwe manier gestalte gekregen. Er is een prachtige traditie ontstaan: elk jaar wordt een land in de kijker geplaatst. Door middel van gebed, getuigenissen, collecten en bijeenkomsten ontdekken parochies of pastorale eenheden, religieuze gemeenschappen en andere geloofsgemeenschappen een Zusterkerk en verbinden zich ertoe deze te ondersteunen.

Deze gewoonte heeft een ware cultuur van missionaire solidariteit gevormd. Het maakt de universaliteit van de Kerk zichtbaar. Het herinnert ons eraan dat missie, dat zending gezichten, verhalen en volkeren kent. En dat generaties elkaar door deze verbondenheid steunen.

Een jubileum dat de toekomst opent: 'Ga!'

In dit jubileumjaar horen we opnieuw de roep van Christus: 'Ga!' Ga met vrouwen. Ga samen. Ga naar de zichtbare en onzichtbare periferie van de mensheid.

Dit eeuwfeest is een oproep om opnieuw te beginnen. De toekomst van de missie hangt niet zozeer af van structuren, maar van beschikbare harten. Jongere generaties spelen hierin een cruciale rol. Zij brengen nieuwe creativiteit, een gevoeligheid voor de realiteit van de wereld en een verlangen naar authenticiteit met zich mee, wat de missionaire geest kan aanwakkeren.

De uitdagingen zijn talrijk: aanhoudende geestelijke en materiële armoede, humanitaire crises, culturele veranderingen, de digitale wereld. Maar deze uitdagingen zijn ook oproepen. De heilige Geest gaat de Kerk altijd voor in haar missie en opent onverwachte wegen.

Onze solidariteit blijft de kracht van onze Kerk. Zolang vrouwen en mannen de Blijde Boodschap niet hebben gehoord, zolang mensen in eenzaamheid, onrecht of wanhoop leven, zal de missie een dringende zaak blijven... en ook een bron van vreugde worden.

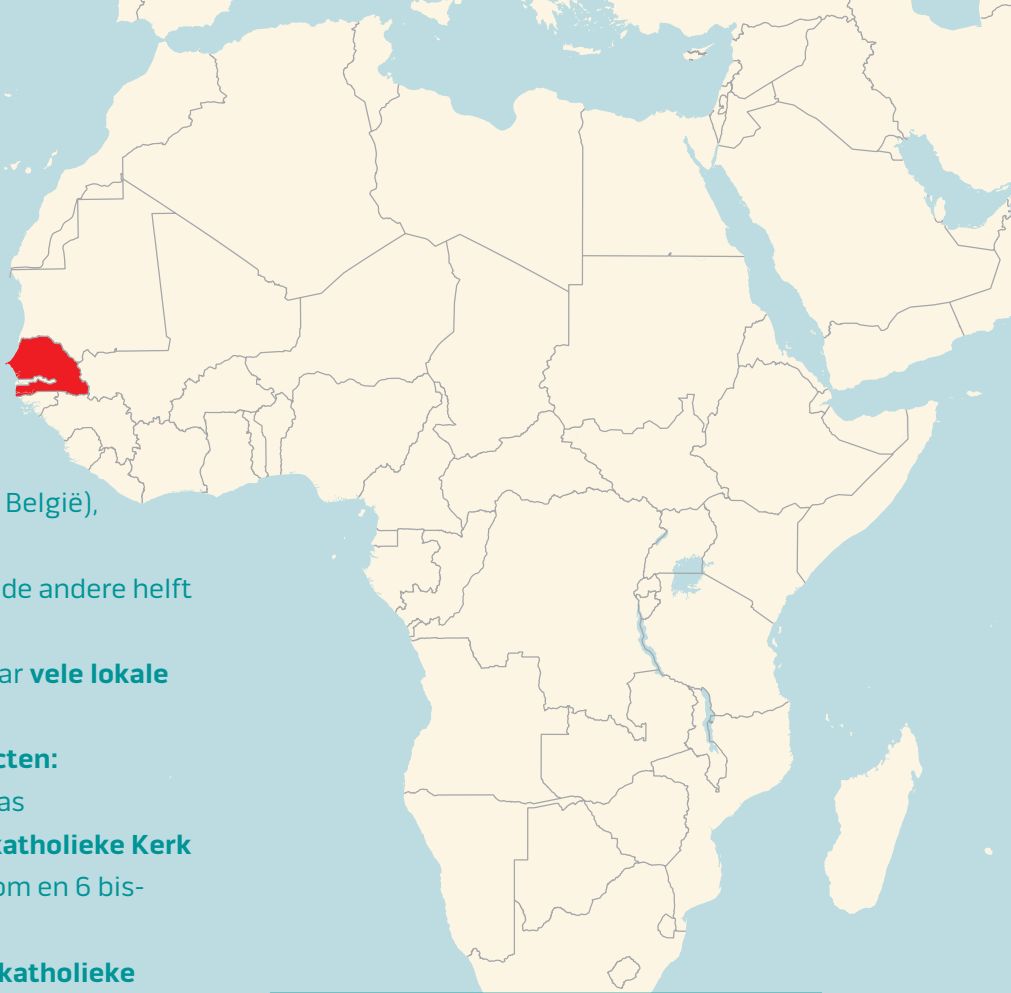
Moge ieder van ons op deze 100ste Wereldmissiezondag de ruimte krijgen om vernieuwd te worden in zijn of haar missionaire roeping.

Laten we, met dankbaarheid voor het verleden, met toewijding voor het heden en met hoop voor de toekomst, samen verdergaan: één in Christus, samen op missie.

Senegal in 10 punten

- 1 **West-Afrikaanse** land, onafhankelijk sedert **1960**, **6,5 x** zo groot als **België**
- 2 **16,9 miljoen inwoners** (1,5 x België), waarvan 94 % moslims
- 3 De **helft** is **stedelijk** gebied, de andere helft platteland
- 4 **Frans** is de officiële taal, maar **vele lokale talen** worden nog gebruikt
- 5 **Voornaamste exportproducten:** goud, vis, noten en olie en gas
- 6 **Sedert de 15de eeuw** is de **katholieke Kerk** er aanwezig. Nu 1 aartsbisdom en 6 bisdommen
- 7 Deze groeit dankzij **actieve katholieke minderheid** in o.a. goed onderwijs, dege-lijke gezondheidszorg en sociale projecten
- 8 **Wederzijds respect** tussen de verschil-lende religies
- 9 Actieve inzet voor **vrede** en **dialog**
- 10 Grootste uitdaging is de **armoede**

Ondanks vele uitdagingen blijft de Kerk een bron van hoop en ontwikkeling, en een voorbeeld van harmonieuze interreligieuze samenwerking.

De Kerk in Senegal

De Kerk in Senegal voelt zich vereerd om voor België 'land in de kijker' te zijn. P. Raphaël Ndiaye, directeur van de Pauselijke Missiewerken Senegal & Mauretanië schrijft ons het volgende:

'Aan de Zusterkerk van België, aan allen die tot het Volk Gods in België behoren: moge God, onze Vader en de Heer Jezus Christus u genade en vrede schenken' (2 Kor 1, 1-2).

Met deze parafaserende woorden uit de Tweede Brief van Paulus aan de Korintiërs breng ik u onze broederlijke groeten over in het geloof dat voor ons gemeenschappelijk is.

Ik wil even kort de geschiedenis van onze Kerk in Senegal schetsen. De evangelisatie van Senegal begon al in de 15de eeuw, toen missionarissen aankwamen aan de West-Afrikaanse kust. Deze missie werd in de 19de eeuw meer gestructureerd. Hoewel de islam al sinds de 11de eeuw sterk aanwezig was en vandaag de grote meerderheid van de bevolking moslim is, werd de christelijke boodschap geleidelijk aanvaard. Dit gebeurde mede dankzij de open houding van lokale leiders, die missionarissen toelieten om zich te vestigen en sociaal werk te verrichten.

De Kerk groeide vooral via haar inzet in onderwijs, gezondheidszorg en ontwikkelingsprojecten. Deze activiteiten, toegankelijk voor iedereen ongeacht religie of afkomst, werden sterk gewaardeerd en droegen bij tot de verankering van de Kerk in de samenleving. Ook na de onafhankelijkheid van Senegal in 1960 bleef de Kerk een belangrijke maatschappelijke speler. Opmerkelijk is dat de eerste president, Léopold Sédar Senghor, een katholiek was, wat wijst op een bijzondere interreligieuze verdraagzaamheid.

Vandaag telt Senegal een aartsbisdom en zes bisdommen en is de Kerk aanwezig over het hele grondgebied. Ze speelt een belangrijke rol als sociale actor en bemiddelaar bij conflicten, samen met islamitische en traditionele leiders. Via organisaties zoals Caritas ondersteunt ze de staat, vooral in afgelegen en arme regio's. De Kerk wordt er gezien als een teken van hoop, doordat ze bijdraagt aan menselijke ontwikkeling en levenskwaliteit.

Tegelijk staat de Kerk voor belangrijke uitdagingen. Enerzijds is er de nood om het Evangelie beter te integreren in lokale culturen, die soms botsen met christelijke waarden. Anderzijds blijft armoede een groot probleem, waardoor veel bisdommen afhankelijk zijn van externe steun. Ook thema's zoals rechtvaardigheid en vrede vragen blijvende aandacht.

De noden van de Kerk situeren zich vooral op het vlak van opleiding van pastorale medewerkers, infrastructuur (zoals kapellen in afgelegen gebieden) en ondersteuning van ontwikkelingsprojecten. Ondanks deze uitdagingen blijft de Kerk groeien, met een stijgend aantal gelovigen en actieve pastorale structuren.

Een bijzonder kenmerk van Senegal is de sterke interreligieuze harmonie. Christenen en moslims leven vreedzaam samen, vaak zelfs binnen dezelfde families. Deze cultuur van dialoog en wederzijds respect maakt Senegal tot een voorbeeld in een regio die elders met conflicten kampt. De Kerk in Senegal voelt zich vereerd deel te nemen aan de missionaire campagne in België in 2026. Zij dankt de Heer voor de diversiteit en eenheid van de universele Kerk. Zij spreekt haar dank uit aan de christelijke broeders en zusters van België voor het uiten van hun solidariteit met haar.

'Wij zeggen God dank voor u allen, telkens wanneer wij uw naam noemen in onze gebeden. (1Tes 1, 2-3).

Broederlijk in Christus!

Project Steun de vorming van catechisten in Senegal

Catechisten in Senegal – en in heel Afrika – vervullen een onmisbare opdracht in de Kerk. Zij geven catechese aan kinderen, jongeren en volwassenen en werken nauw samen met de priesters in de parochies. In zekere zin zijn ze te vergelijken met parochieassistenten bij ons, maar met één groot verschil: meestal ontvangen ze geen of slechts een zeer beperkte vergoeding. Als er middelen zijn, wordt vaak eerst geïnvesteerd in catechese-materiaal. En wanneer er toch een vergoeding is, bedraagt die amper 19 euro per maand.

P. Adrien Papa Sarr, diocesane verantwoordelijke voor catechese van het bisdom Kaolack, noemt catechisten gemeenschapsanimatoren en geloofsgetuigen. Men zou zelfs kunnen zeggen: catechisten zijn de stille helden van het geloof in Afrika.

In het aartsbisdom Dakar worden meer dan 2.000 catechisten gevormd over pedagogische, liturgische, bijbelse en theologische thema's en zelfzorg. Daarna wordt de permanente vorming verder-

Catechistenvorming in het bisdom Saint-Louis

gezet in de dekenaten: 'De dagelijkse missie van de catechist is meer zichtbaar aanwezig zijn in de parochies, waar hij of zij elke week catechese-cursus op verschillende niveaus geeft', zo vertelt p. Omère Seck, verantwoordelijke van de dienst Catechese van het aartsbisdom, en besluit: 'Ik kan alleen de moed van onze catechisten prijzen, want met onvoldoende middelen verkondigen zij de Blijde Boodschap. We willen hun leven verbeteren als er meer middelen zijn.'

'In het bisdom Saint-Louis krijgen de catechisten in de parochies driemaal per jaar een bijkomende vorming,' zegt p. Barnabé Sane, de diocesane verantwoordelijke ons. 'Catechisten hebben de missie om nieuwe catechisten, catechumenen en de pelgrimstocht van kinderen te begeleiden. Zij houden zich bezig met religieuze en morele opvoeding. En de uitdagingen blijven groot: het verdiepen van de catechese voor jongeren, het vergroten van de aanwezigheid onder kinderen, het bevorderen van openheid naar kinderen toe en het vergroten van het bewustzijn bij ouders over het belang van het

begeleiden en ondersteunen van kinderen in hun geloofsweg. En jaarlijks organiseer ik een bedevaart voor alle catechisten.'

In het bisdom Tambacounda schetst p. Robert Dion de situatie als volgt: 'Christenen vormen een aanzienlijke minderheid. We hebben de genade van de Heer om in vreedzame harmonie te leven met de moslimmeerderheid. (...) Veel moslimleiders geven er de voorkeur aan hun kinderen in te schrijven in onze katholieke scholen, waar catechese voor iedereen is, inclusief moslimkinderen, zodat, hoewel de meerderheid van de bevolking moslim is, de harten van de mensen christelijk zijn opgevoed.' En hij besluit: 'Onze bisschop heeft ons opgedragen de vorming en begeleiding van catechisten tot pastorale prioriteit te maken.'

Vanuit het bisdom Thies vernemen we via p. Raymond Ndione dat ze alle catechisten een basisopleiding geven en de vorming nadien wordt verdergezet. 'Catechese behoort toe aan de gehele christelijke gemeenschappen, te beginnen bij de bis-

schoppen die de catechisten bij uitstek zijn. Ook priesters, religieuzen en ouders spelen een rol. In het gezin zijn de ouders de eerste geloofsopvoeders van hun kinderen.' En hij besluit: 'Catechese is een zaak voor iedereen, maar complementair. Leve de catechese!'

Ook in het bisdom Ziguinchor worden vele taken aan catechisten toevertrouwd. 'Hun belangrijkste taak is het lesgeven aan kinderen en volwassenen volgens het nationale draaiboek', zo lezen we in een rapport dat ons is toegezonden. 'Zij werken samen met de priesters in pastorale zorg. Hiervoor is natuurlijk vorming nodig. De parochie brengt de catechisten samen en ze worden door pastores begeleid. Vervolgens is het dekenaat de plek voor uitwisseling van ervaringen en verdere vorming. De diocesane commissie organiseert ook elk jaar een vormingsweekend in elk dekenaat en een opleidingsmoment voor alle catechisten in het bisdom.'

Een catechist onderweg naar een catechesemoment in het bisdom Thies

Project

De heropbouw van een tehuis voor kwetsbare meisjes in Nema

In Senegal blijven vroege en gedwongen huwelijken een harde realiteit, vooral in landelijke gebieden. Armoede, beperkte toegang tot onderwijs en culturele druk zorgen ervoor dat veel meisjes hun school moeten verlaten en op jonge leeftijd trouwen. Dit heeft ingrijpende gevolgen voor hun gezondheid, ontwikkeling en toekomstperspectief.

De Congregatie van de Zusters van het Heilig Hart van Maria zet zich al jaren in om deze vicieuze cirkel te doorbreken. In Nema, in de regio Ziguinchor, boden zij onderdak aan 30 kwetsbare meisjes tussen 14 en 17 jaar. Het internaat gaf hen een veilige woonomgeving, toegang tot middelbaar onderwijs en bescherming tegen vroegtijdige huwelijken.

In februari 2024 werd het huis volledig verwoest door brand. Gelukkig waren de meisjes op school en vielen er geen slachtoffers. Dankzij lokale solidariteit konden zij tijdelijk bij gastgezinnen

Reünie van jonge vrouwen die verbleven in het opvangtehuis

terecht, maar het internaat zelf ging volledig verloren. Enkele meisjes moesten hun studies stopzetten; sommigen werden zelfs uitgehuwelijkt.

Waarom dit project cruciaal is

De heropbouw van dit tehuis betekent:

- Bescherming tegen gedwongen en vroege huwelijken
- Continuïteit van onderwijs voor kwetsbare meisjes
- Een veilige en stabiele leefomgeving

- Versterking van gelijke kansen tussen jongens en meisjes
- Investeren in een zelfstandige, opgeleide generatie vrouwen

Het project richt zich op moederloze meisjes uit weeshuizen en op meisjes uit omliggende dorpen waar geen middelbare school beschikbaar is. Zonder internaat is verder studeren voor hen vaak onmogelijk.

De lokale gemeenschap stelt grond ter beschikking en in Senegal is reeds een solidariteitsactie opgestart. Om het gebouw spoedig te kunnen realiseren, is echter bijkomende financiële steun noodzakelijk.

Met uw bijdrage helpt u rechtstreeks mee aan:

- De heropbouw van een veilig internaat
- De bescherming van meisjes tegen vroegtijdige huwelijken
- De kans op onderwijs, zelfstandigheid en waardigheid voor vrouwen

Elke gift – groot of klein – brengt ons dichterbij een toekomst waarin deze meisjes hun opleiding kunnen afmaken en zelf over hun leven kunnen beslissen.

Wij nodigen u uit om dit project financieel te steunen en zo concreet bij te dragen aan hoop, bescherming en gelijke kansen voor kwetsbare meisjes in Senegal.

Samen kunnen wij het verschil maken.

Opvangtehuis na de verwoestende brand

Project

Steun de vorming van seminaristen in het Interdiocesaan Grootseminarie

Het Interdiocesaan Grootseminarie Saint Jean Marie Vianney in Brin (Senegal) vormt al sinds 1987 jonge mannen uit Senegal en omliggende landen voor hun toekomstige zending als priester. In dit seminarie krijgen zij gedurende twee jaar een vorming in filosofie, waarbij menselijke, intellectuele en spirituele waarden centraal staan. Zo worden zij voorbereid op verdere theologische studies en op hun pastorale dienst in de Kerk.

Door de jaren heen heeft het seminarie echter te kampen gekregen met slijtage van de gebouwen. Vooral het dak van het hoofdgebouw is vandaag dringend aan herstel toe. Door ouderdom en de zware regenval in de regio lekt het op verschillende plaatsen. Regenwater dringt binnen, waardoor muren barsten vertonen en de leef- en studieomgeving van de seminaristen wordt aangetast.

Om deze situatie aan te pakken wil het seminarie het dak waterdicht maken en de beschadigde

Watertoren op het terrein van het Grootseminarie

muren herstellen. Deze werken zijn noodzakelijk om de bewoners een veilige en gezonde leefomgeving te bieden en om dit belangrijke vormingscentrum zijn opdracht te laten blijven vervullen.

Maar ook de watervoorziening via een eigen watertoren heeft een nieuwe filter nodig zodat het water gezuiverd wordt tot drinkwater en de gebruikers het veilig kunnen nuttigen. Hiervoor zijn dus ook een aantal investeringen nodig. En ook de elektrische installatie is aan een renovatie toe en er wordt gekeken naar het installeren van zonnepanelen om in eigen elektriciteit te kunnen

Deze foto van het grootseminarie maakt duidelijk dat herstel van het dak hoognodig is.

voorzien en de kosten voor het seminarie te drukken. De kosten voor elektriciteit zijn de laatste jaren meer dan verdubbeld.

Daarom doen wij een warme oproep tot solidariteit. Met uw steun kan dit project worden gerealiseerd en blijft het seminarie een plaats waar toekomstige priesters in goede omstandigheden kunnen groeien in hun roeping.

Elke bijdrage, groot of klein, maakt een verschil. Samen kunnen we helpen dit huis van vorming te behouden voor de Kerk van morgen.

Waterfilter die noodzakelijk is om het water te zuiveren tot drinkwater

Het verhaal bij de affiche

Samen onder een boom betekent in Senegal en omliggende landen meer dan samenkomen. De boom op de affiche is een baobab, ook wel levensboom genoemd. Voor vele gemeenschappen is deze boom heilig. Hij vormt een centrale plek voor bijeenkomsten, rituelen en ceremonies, omdat men gelooft dat hij wijsheid in zich draagt.

De enorme omvang – de stam kan tot wel 15 m. doormeter hebben en de boom kan tot 25 m. hoog worden – en de lange levensduur, soms meer dan duizend jaar, maken de baobab tot symbool voor kracht, stabiliteit en innerlijke groei. De naam 'levensboom' dankt hij aan de grote opslagplaats voor water in zijn stam, waardoor hij kan overleven in de droogste gebieden. Hierdoor staat hij spiritueel symbool voor levenskracht, veerkracht en het vermogen om te blijven groeien, zelfs onder moeilijke omstandigheden.

Naast hun indrukwekkende fysieke verschijning zijn baobabs levende getuigen van een ver verleden. Sommigen zijn meer dan duizend jaar oud. Elke rimpel op de bast van de baobab fluistert verhalen die generaties overspannen! De lokale bevolking noemt de oudere bomen liefkozend 'Kuka' – grootouder – als erkenning van hun wijsheid en standvastigheid. Verrijkt met folklore en tradities

hebben baobabs hun sporen achtergelaten in de geschiedenis van de Afrikaanse cultuur: als plek waar conflicten worden opgelost, waar verhalen worden doorverteld en waar gemeenschap groeit.

Het is dan ook geen toeval dat onder zo'n boom alle generaties samenkomen. Baobab schenkt schaduw aan mensen onder een brandende zon, in een dor en droog landschap. Hij is een open en gastvrije ontmoetingsplaats voor iedereen. Op de affiche zien we hoe zijn schaduw ruimte biedt voor catechese, waar jong en oud samen leren en groeien in geloof. Het beeld is eenvoudig, maar diep betekenisvol: geloof wordt beleefd, gedeeld en gevierd in gemeenschap, in nabijheid, in het gewone leven.

Helden van het geloof

Catechisten in Senegal – en in heel Afrika – vervullen een onmisbare opdracht in de Kerk. Zij geven catechese aan kinderen, jongeren en volwassenen en werken nauw samen met de priesters in de parochies. In zekere zin zijn ze te vergelijken met parochieassistenten bij ons, maar met één groot verschil: meestal ontvangen ze geen of slechts een zeer beperkte vergoeding. Als er middelen zijn, wordt vaak eerst geïnvesteerd in catechesemateriaal. En wanneer er toch een vergoeding is, bedraagt die soms niet meer dan 19 euro per maand. Priester Adrien Papa Sarr, diocesane verantwoordelijke voor catechese van het bisdom Kaolack, noemt catechisten de helden van het geloof in Afrika.

Samenkomen onder een baobab is vaak een vormingsmoment. Als u goed kijkt, dan ontdekt u op de affiche een aantal catechisten met een Bijbel in de hand. De jonge man, een jonge priester, die rechtop staat, geeft hier Bijbelonderricht. Dit onderricht valt onder het vormingsluik 'geloofsinhoud'. Daarnaast worden er ook vormingssessies gegeven over teamvorming of specifieke catechese voor leeftijds- of andere doelgroepen, of hoe een gebedsmoment begeleiden,...

De volledige foto – deze op de affiche is wat bijgesneden naar het formaat van de affiche – toont ook kinderen die zich aansluiten bij deze ontmoeting. Priester Robert Dion, verantwoordelijke voor de catechese in het bisdom Tambacounda, waagt zich aan een opsomming van bevoorrechte plekken voor catechese: de christelijke gemeenschap, christelijke gezinnen, het doopcatechumenaat, de parochie, de katholieke scholen, kerkelijke verenigingen, bewegingen en groepen.

Net zoals een baobab zorgen catechisten dat het geloof diepgeworteld is. Zij verspreiden en bewaren het geloof. Zou het toeval zijn dat de Pauselijke Missiewerken in Senegal & Mauretanië een baobab in hun logo plaatsten? Zij vertellen verhalen van hoop verder en bieden beschutting aan wie zoekt naar God, zin en richting. Catechisten zijn geen eenvoudige medewerkers,

maar volwaardige actoren in de evangelisatie. Met weinig middelen, zowel materieel als spiritueel, brengen zij hoop, begeleiden zij hun gemeenschappen en houden zij het geloof levend. Zonder hen zou de evangelisatie in Afrika, en in de wereld, nooit dezelfde impact hebben gehad.

En toch blijven zij vaak onzichtbaar. Wanneer men spreekt over de 'helden' van de evangelisatie, denkt men meestal aan missionarissen, priesters of religieuzen. Catechisten blijven te vaak in de schaduw. Nochtans zijn zij het die, dag na dag, het geloof doorgeven in dorpen en steden, in afgelegen gebieden en drukke wijken. Ook hier bij ons.

Hun roeping is geen toeval

Catechisten zijn niet 'zomaar' catechist. Zij beantwoorden een roep van Christus. Ze worden gezonden.

Overal in Afrika zijn catechisten het kloppend hart van de geloofsgemeenschap. In afgelegen dorpen leggen zij lange afstanden af om gebedsvieringen te leiden, de Schrift te verkondigen, mensen voor te bereiden op de sacramenten en hun gemeenschap samen te houden. Ze begraven de doden, begeleiden de levenden en beschermen hun

gemeenschap tegen verdeeldheid en onverschilligheid. Vaak combineren zij deze inzet met werk op het land of een ander beroep, om hun gezin te onderhouden. Ook in de steden zijn catechisten actief: vrouwen en mannen die naast hun werk tijd vrijmaken om in het weekend catechese te geven. Soms zijn het ouders, soms jongeren, soms mensen die eenvoudigweg voelen dat zij willen bijdragen aan de zending van de Kerk. Hun inzet is groot, maar wordt nog te vaak onderschat.

De erkenning van hun roeping is dan ook van groot belang, niet alleen voor Afrika, maar voor de hele Kerk. Want waar het Evangelie groeit, waar gemeenschappen leven, daar zijn het vaak deze mannen en vrouwen die, in stilte en trouw, het verschil maken.

Vanuit het bisdom Thiès ontvingen we een verslag van priester Raymond Boucar Ndioune over de catechese. 'Ondanks grote afstanden zetten catechisten zich creatief en volhardend in voor de integrale vorming van kinderen. Catechese is een gedeelde verantwoordelijkheid – leve de catechese! Catechisten zijn, in alle eenvoud en toewijding, de stille helden en verspreiders van het geloof.'

Sterzingen verbindt

In de Oostkantons is Sterzingen een begrip voor de hele geloofsgemeenschap, en een vaste waarde voor kinderen tussen 9 en 14 jaar. Lothar Klinges, pastoor van het 'Pfarrverband Bütgenbach (de pastorale eenheid Bütgenbach) coördineert de actie van Sterzingen sinds 2009 in de hele regio. Hij doet dit samen met een vrouw uit Kelmis, een nabijgelegen dorpje, die er mee haar schouders onderzet.

‘Sterzingen is in de eerste plaats een pastoraal initiatief,’ begint Klinges zijn verhaal, ‘voor alle kinderen vanaf het 3de leerjaar tot de leeftijd van ongeveer 14 jaar. Ze worden allemaal uitgenodigd om mee te doen, goed voor ongeveer 900 kinderen.’

De pastoor kan rekenen op een groep van 80 à 90 volwassenen, veelal ouders, die het initiatief mee mogelijk maken. ‘Het is geen inzamelactie’, benadrukt hij, ‘maar een zending van kinderen die de huizen gaan zegenen, maar daaraan verbonden het zingen van een lied en het vragen voor een kleine gift voor kinderprojecten van Missio.’

Hoe pakt u het aan?

Vanuit onze lange traditie is er de ervaring. Het begint eigenlijk de laatste woensdag van oktober wanneer alle vrijwilligers die mee doen samenkomen in de kerk van Bütgenbach. Daar wordt het project met bijbehorende film voorgesteld. Het materiaal komt allemaal van Missio Aachen, die een rijke traditie hebben in het organiseren van Sterzingen. Tijdens die bijeenkomst is er een bijzondere aandacht voor de nieuwe verantwoordelijken – er zijn elk jaar enkele nieuwe - zodat ook zij de actie mee kunnen dragen.

Past dit initiatief in een catecheseproject?

Het is een initiatief voor alle kinderen van de geloofsgemeenschap, waarbij het brengen van de zegen naar de huizen centraal staat. We gaan letterlijk van deur tot deur, overal wordt er aangebeld, veelal op de zaterdag of de zondag na 6 januari. Alle kinderen tussen 9 en 14 doen mee. Ze trekken in groepjes van drie, net zoals Caspar, Melchior en Balthazar naar Bethlehem trokken, waarvan er een de ster draagt. Zijn het allemaal jonge kinderen, dan gaat er een volwassene mee, anders doen ze het zelf. De groep wordt meestal wel begeleid door een volwassene, die hen met de wagen naar de meer afgelegen huizen of gehuchten voert.

Hoe verloopt deze actie concreet?

Eigenlijk begint het verspreiden van het beschikbare materiaal samen met een aanmoedigingsbrief van onze bisschop. Elke vrijwilliger ontvangt dit pakket als alle materiaal beschikbaar is. Het pakketje wordt thuis bezorgd. Dan kunnen ze het materiaal bestellen, zoals de stickers met de huiszegen, blaadjes met liederen,... Tegen de bijeenkomst van de verantwoordelijken in de kerk van Bütgenbach is het materiaal er en wordt dan ook meegegeven. Dan begint het werk in elke pas-

Ontvangst in het Europese parlement in Brussel

torale eenheid met 2 of 3 bijeenkomsten met de kinderen. Het initiatief wordt uitgelegd, de campagnefilm wordt samen bekeken om zo voorbereid te zijn voor het eropuit trekken. Op de dag zelf beginnen we 's morgens met een zendingsviering in de parochiekerken. Dit is een woorddienst waarbij alle groepjes van de pastorale eenheid en hun begeleiders aanwezig zijn. In Bütgenbach gaat het over 110 kinderen, in onze buurgemeente Amel zelfs 200. De verklede zangers nemen het materiaal mee en gaan op stap, samen met de begeleiding. Als de deur opengaat, zingen ze een lied en brengen ze de huiszegen '20°C+M+B+26' aan, vroeger met krijt, nu met een sticker. Deze blijft minstens een jaar lang hangen (*als je in de Oostkantons rondwandelt, zie je deze inderdaad op vele plaatsen hangen, n.d.r.*) of zelfs jaren, als ze deze van het vorige jaar niet overplakken.

En daarna?

We eindigen veelal met een maaltijd met de voltallige groep. Wat we eten, bepaalt de pastorale eenheid. Hier bij ons in Bütgenbach zijn het meestal frietjes met knackworsten en appelmoes. En natuurlijk wordt ook het ingezamelde snoep verdeeld, want ook dat krijgen ze op vele plaatsen. En de pastoor krijgt dan wat niemand hebben wil (*pastoor lacht*) wat meestal hetgeen is dat ik niet zo graag heb. De zondag erna wordt in de viering expliciet bedankt en ook de ingezamelde som bekend gemaakt. Zo is de hele gemeenschap erbij betrokken.

Wordt er in de scholen iets gedaan met Sterzingen?

Er zijn enkele scholen die meedoen. Hier wordt het thema en de actie dan tijdens de godsdienstles samen met de kinderen voorbereid. Dat is dus het werk van de godsdienstleerkracht. Het zingen doet iedereen in de kerstvakantie, veelal verbonden met de parochie of pastorale eenheid.

En hoe zit het met de verkleedkledij?

Deze is gemaakt door vrijwilligers of ouders van de kinderen en gaat jaren mee. We vragen altijd om deze gewassen terug te brengen naar de

Groepsfoto in het Duitstalige parlement in Eupen

parochie zodat deze veilig opgeborgen een jaartje wacht om opnieuw gebruikt te worden. En af en toe komt er een nieuw kleed of accessoire bij. We hebben dus steeds voldoende kledij. En de hoofdeksels variëren ook van kroon en tulband al dan niet aangevuld met een warme muts, want het kan hier ook koud zijn.

En volgt er nog een evaluatie of bedankingsmoment?

Vanuit Missio Aachen komt er altijd een bedankingsbrief die we dan ook doorgeven aan de kinderen en verantwoordelijken. Een officiële bedanking met ontvangst in het Duitstalige parlement volgt op de eerste woensdag na de kerstvakantie. Vanuit elk van de 9 pastorale eenheden wordt een groepje van 3 zangers verwacht. Daar geven ze aan de verkozenen informatie over het project en wordt ook het resultaat bekend gemaakt. Dat is altijd een mooi moment waar het initiatief ook ruimer klinkt. Het bezoek wordt afgesloten met koffiekoeken en chocomelk.

En dan volgt er nog, georganiseerd door Missio Aachen een ontvangst bij het Europese parlement in Brussel. Naast een Belgische delegatie uit de Oostkantons was er dit jaar een afvaardiging

uit Oostenrijk, Duitsland, Roemenië, Hongarije en Italië. Ze krijgen een rondleiding in het parlement en informeren de leden van het parlement over het project dat ze steunden. Deze ontvangst wordt afgerond met een verplichte fotosessie.

Een mooie bekroning van uw inzet!

Het is belangrijk dat er ook bedankt wordt. Jaarlijks stijgt de bijdrage voor de projecten. Dit jaar zamelden we meer dan 131.000 euro in. De eerste maal dat ik het organiseerde voor alle parochies van de Oostkantons was in 2010. Toen bedroeg de opbrengst bijna 80.000 euro. Toch mooi dat we dit kunnen verwezenlijken.

Dank voor dit mooie initiatief met een schitterend resultaat. Hopelijk zet het ook andere regio's aan om iets toe doen voor kinderen die het minder goed hebben dan wij hier.

Afrikadag: Onderwijs in Burundi staat voor grote uitdagingen

Onderwijs opent deuren, maar in Burundi blijven die voor veel kinderen gesloten door armoede en gebrek aan middelen. Met uw steun kunnen scholen worden versterkt, leerkrachten ondersteund en krijgen jongeren nieuwe kansen. Tijdens Afrikadag, het eerste weekend van januari, nodigen we u uit om mee te bouwen aan een hoopvolle toekomst voor de Burundese jeugd.

Priester Aristide Ndyabuheze, directeur van het Nationaal Bureau voor Katholiek Onderwijs in Burundi, schetst voor ons de situatie van het onderwijs in Burundi.

Hoe is het onderwijs in Burundi georganiseerd?

Het vrij onderwijs dat via een conventie met de staat gesubsidieerd wordt. Hiertoe behoren ook de meeste katholieke scholen. Alle scholen die onder een conventie met de overheid werken, moeten alle kinderen aanvaarden, ongeacht hun geloofsovertuiging. Er is ook nog het staatsonderwijs en het privé-onderwijs dat betalend is en vrijwel geen subsidie van de overheid ontvangt.

Zijn er verschillen tussen het onderwijs in de steden en op het platteland?

Structureel zijn er geen grote verschillen, wel wat kwaliteit betreft. Bijvoorbeeld het gebrek aan elektriciteit op het platteland maakt onderwijs er moeilijk. En is dan ook 's avonds thuis geen licht

om te studeren. Ook de lange afstanden naar school vormen vaak een hindernis en hebben een negatieve invloed op de kwaliteit van het onderwijs.

Hoe zit het met de opleiding van leerkrachten?

Leerkrachten, met uitzondering van docenten aan de universiteit, doorlopen opleidingen in nor-

maalscholen, in scholen voor praktijkonderwijs en pedagogische hogescholen, om de vereiste opleiding te krijgen om les te geven op hun respectieve niveaus. Voor beroepsscholen echter blijft de specifieke opleiding zeer ontoereikend.

En is hun salaris voldoende motiverend?

De verloning werkt zeker niet motiverend. Ik noem, voorzichtig geschat, salarissen van rond de 300.000 Burundese frank (85 euro) voor de minst gekwalificeerden, en het dubbele voor de best betaalden leerkrachten. Vandaar een recent fenomeen dat in Burundi, en ook in andere Afrikaanse

landen, toeneemt, namelijk het vertrek van leerkrachten naar andere jobs, ook naar het buitenland zoals Dubai, die beter betalen.

Wat zijn de belangrijkste uitdagingen voor het katholieke onderwijs in Burundi?

Computerklassen zijn op het platteland een grote uitzondering wegens gebrek aan elektriciteit (Foto: Missio)

Er zijn er velen. Ik som er enkele op: de ontoereikende en verouderde schoolinfrastructuur, het gebrek aan pedagogisch materiaal, schooluitval als gevolg van armoede (de schoolplicht is slechts tot 14 jaar), het zeer beperkte gebruik van ICT, het lerarentekort om het project van menselijk en christelijk onderwijs te realiseren. Er is dus nog veel te doen om onze kinderen en jongeren het onderwijs te bieden waar ze recht op hebben.

Hoe ziet de toekomst van het onderwijs in Burundi eruit en wat is het belang ervan voor de jeugd?

De toekomst van het Burundese onderwijs zou zich moeten richten op een meer mensgericht, inclusief en beroepsgericht onderwijs, gebaseerd op morele en christelijke waarden, althans voor het katholieke onderwijs. Elke leerling is geroepen om een actieve rol te spelen in zijn eigen vorming en staat centraal in zijn schoolloopbaan. De toekomst van de jeugd zal dus sterk afhangen van het vermogen van het land om de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren, leraren beter op te leiden en te verlonen, de verschillen tussen stad en platteland te verkleinen en te investeren in betere infrastructuur en toekomstgerichte beroepsopleidingen.

Bestellen

Help ons om de campagne bij zoveel mogelijk mensen bekend te maken. Vraag extra affiches en hang ze op in de kerk, het secretariaat, het ontmoetingscentrum, de parochiezaal, de school en overal waar mensen langs komen. Zorg voor voldoende folders zodat je er aan iedereen eentje kunt geven. En geef gerust een extra 'Kleine Gids' aan mensen die Missio een warm hart toedragen. Het materiaal kunt u eenvoudig of downloaden vanop onze website.

Stuur het onderstaande formulier naar Missio België, Campagne, Tervuursestraat 56, 3000 Leuven, stuur een e-mail naar **info@missio.be** of bestel via de webpagina **<https://www.missio.be/webshop>**

Artikel	Prijs	Aantal
Affiche 'Missionarissen van hoop'	0,00	
Plooi folder	0,00	
Kleine gids voor 2026-2027	0,00	
Olijfhouten kruisje	4,00	
Set van 5 dubbele kerstkaarten	10,00	

Hoe bezorgen wij u het bestelde materiaal?

- iemand komt het na afspraak ophalen in Leuven
- via de post (hou rekening met verzendkosten)

Vermeld hieronder uw gegevens

(= adresgegevens van de contactpersoon):

De heer / mevrouw (schrappen wat niet past)

Familienaam Voornaam

E-mailadres Telefoonnummer

Straat + nr

Postcode Plaatsnaam

Vermeld hieronder de gegevens voor de facturatie:

.....
.....

Gebruik de folder in de viering van Missiezondag

De folder geeft niet alleen wat informatie over Missio en haar missionaire campagne. Op de achterzijde staat een gebed, geïnspireerd op een gebed van paus Leo XIV, dat u samen kunt bidden, bijvoorbeeld als slotgebed.

De folder kan u ook downloaden op onze website en dan eventueel ook projecteren op schermen in de kerk.

Bestel tijdig voldoende folders die u bij het binnenkomen van de kerk kunt uitdelen om zo, verbonden met elkaar, Wereldmissiezondag te vieren.

Kerstkaarten als steun voor onze projecten

Missio biedt voor 10,00 euro een set van 5 dubbele kerstkaarten aan, met afbeeldingen uit verschillende landen. De opbrengst van deze verkoop gaat naar onze projecten wereldwijd.

Wenst u deze te verkopen, bestel dan tijdig het aantal setjes dat u wenst en steun zo Missio en haar projecten wereldwijd.

Een kruisje met een verhaal

Reeds jaren verkoopt Missio olijfhouten kruisjes gemaakt door Palestijnse christenen. Ideaal ook voor vormelingen of catechumenen, maar natuurlijk ook als klein geschenkje. Voor 4 euro steunt u Missio en zo ook de christenen in Palestina.

Materiaal verzenden kost geld. Missio rekent 7,50 euro kosten per bestelling aan voor het verzenden van materiaal. Dat dekt slechts gedeeltelijk de verpakkings- en verzendingskosten. Als u ons een automaat van Bpost doorgeeft of een afhaalpunt waar u uw bestelling gaat ophalen, betaalt Missio minder aan de post voor de verzending en kan zo besparen op deze kosten en zo meer overhouden om haar projecten te steunen.

BESTELLEN

MISSIO VZW
Tervuursestraat 56
3000 Leuven
0477 74 07 65
info@missio.be
www.missio.be

Redactie: Emmanuel Babissagana, Tom Heylen,
p. Théogène Havugimana

Werken mee: Eric De Rous, p. Lothar Klinges, p. Raphaël
Ndiaye, p. Aristide Ndyabuheze, Toon Osaer, Marleen Palfliet,
Hilde Vandebriel

Lay-out en drukwerk: drukkerij Van der Poorten

Het volledige creatieproces van deze gids verloopt 100 % klimaatneutraal.

Verantwoordelijke uitgever:

P. Théogène Havugimana, Tervuursestraat 56, 3000 Leuven

Steun Missio

BE19 0000 0421 1012

Gestructureerde mededeling: +++201/0000/00047+++

De overheid staat ons niet toe fiscale attesten uit te reiken voor financiële steun aan pastorale projecten.